

Foltering

Een goed honingjaar is natuurlijk prachtig, maar als je klantenkring beperkt is moet je toch al die goudkleurige potten zien kwijt te raken. Mijn vrouw had snel de oplossing voorhanden: folderen! Samen fabriekten we een vrolijk pamflet met niet te veel tekst en twee kleurig afgebeelde bijtjes die zelfs de meest sceptische lezer over de streep zou moeten trekken. We waren ervan overtuigd dat de potten de deur uit zouden vliëgen! In een straat van 300 meter werden alle brievenbussen afgewerkt, inclusief die met de bekende antireclamestickers, omdat we ons fantastische product niemand wilden onthouden. Tijdens het 'folderslopen' kreeg ik plotseling last van het in mijn jeugd ontwikkelde 'foldersyndroom'. Toen ik als 14-jarige thuis kenbaar maakte naar het Conservatorium te willen werd dat idee door mijn tamelijk kortzichtige vader onmiddellijk de grond in geboord met drie argumenten: muzikanten zijn drankorgels, hoerenlopers en armoedzaaiers. Dat laatste is logisch als je die eerste twee hobby's serieus wilt nemen, maar in mijn geval was alleen het eerste argument enigszins van toepassing. Zeker toen ik rond 1968 werd ingelijfd bij de internationaal vermaarde soulband 'Euson and Stax'. Je kunt rustig stellen dat er tijdens 'n optreden negen orgels op de bühne stonden: één Hammond en acht drankorgels. Elk optreden was eigenlijk een compleet orgelconcert. De twee andere argumenten waren sowieso niet aan de orde. Toch was mijn vader niet van plan ook maar een cent aan mijn studie te betalen, dus werd ik broodbezorger bij Hus en folderloper bij de plaatselijke kruidenier, om zodoende mijn studie te kunnen bekostigen. Als ik aan die tijd terug denk lijkt het alsof de winters kouder waren, de regens natter en de winden harder. Ik had een systeem ontwikkeld om sneller met folders lopen klaar te zijn. De eerste week deed ik in het eerste huis van elk huizenblok één folder in de bus en bij het volgende huis twee folders. De tweede week wisselde ik dat om, zodat de truc niet zou opvallen. Kon ik tenminste eerder thuis zijn om bij de warme kolenkachel op te drogen en bij te warmen. Het spreekt vanzelf dat wij dat systeem met het folders lopen voor onze eigen honingtoko niet hanteerden! Nu ging er gewoon in

elke brievenbus één folder. Toen de klus geklaard was gingen we doodmoe naar bed en droomde ik dat er zich duizenden mensen bij ons huis hadden verzameld, die middels dranghekken op afstand, en door politie te paard en waterkanonnen in toom werden gehouden.

Het door iedereen luidkeels gescandeerde 'HONING, HONING, HONING!' werd tot ver in de omtrek gehoord. Maar wat dromen betreft had Marco

Borsato gelijk, dus toen er na twee weken nog geen enkele reactie was, besloten we nóg maar eens te folderen. En zowaar, een dag later regende het telefoontjes. Allemaal mensen die verschrikkelijk boos waren vanwege het feit dat we hun brievenbus wederom hadden bevuild met reclamemateriaal. 'Die sticker heb ik er niet voor niets opgeplakt!' Hevig teleurgesteld maakten we de balans op. 'Hoeveel potten honing hebben we dankzij deze folderfoltering nu eigenlijk verkocht?' 'Ruw geschat: 'n stuk of nul!'

327

Kunststof afstandsrepen

Elk jaar houd ik 16 bijenvolken aan. Ik bezit 32 kasten, elk van twee broedkamers en één honingkamer. Elk voorjaar zet ik mijn volken om in een schone, ontsmette kast. Al het materiaal dat niet in gebruik is, wordt weggezet met daarin schoteltjes met azijnzuur. Dit vreet de afstandsrepen echter zodanig aan dat ik meerdere daarvan heb moeten vervangen door nieuwe, die weer dunner zijn dan de oude. Nu ik elk jaar ook nog mierenzuur gebruik wordt dit probleem steeds erger. Ik vraag me af of het niet mogelijk is deze afstandsrepen van stevig kunststof te maken? *Th.H. Diderich, Oosterblokker*